

will influence on the formula of qualification; different methods of commission of crime and instruments).

Being based on the definition of preparation accepted in кримінально-правовій літературі до злочину і підготовки до вчинення злочину, розрізняють комплекс заходів (стадій), що відбуваються у криміналів під час підготовки до вчинення злочину за наказом і встановлено, що більша частина з них виконана етапно-етапно. Ці заходи охоплюють: а) формування в осіб наміру; б) вибір виконавця (виконавців) злочину, і в необхідних випадках - посередника; в) розробку плану; г) збирання даних про обличчя жертви; д) вибір місця злочину; е) вибір часу вчинення злочину; ж) шукання зброї; з) підготовка транспортних засобів; и) орієнтація в стосовно до ситуації на передбачуваному місці. Є вчені, які в своїх дослідженнях об'єднують стадії (заходи) злочину за наказом, але їхні риси залишаються незмінними.

Автором підтримується висновок вчених, стосовно до типів виконання умисного тяжкого тілесного злочину ("by" proxy and "after наймом") що виконано за наказом, що має сенс в кримінально-правовому відношенні, так як це вплине на кваліфікацію.

Аналізуючи літературу, в стосовно до здоров'я захисника від кримінальних порушень і рішення суду, що вміщено в Єдиному державному реєстрі рішень суду, автором вислідуються висновки, стосовно до внесення змін і доповнень до Кримінального кодексу України. Назовсім до статті 127 (Тортур) Кримінального кодексу України, як включити ознаку виконання злочину за наказом. Крім того, в зв'язку з тим, що на цей час, що виконано на території України, злочин з застосуванням зброї, там є висновок, що додати як ознаку характеризуючих ознак умисного тяжкого тілесного злочину, що виконано за наказом, частини 2 статті 121 Кримінального кодексу України виконання за наказом або з застосуванням зброї.

Key words: crime, health, order, commission, recruitment, weapon.

УДК 343.21

Вплив правової інтеграції на кримінальне право України

О. М. Шармар,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права
Національної академії внутрішніх справ

Розглядається співвідношення понять «правова інтеграція» та «інтеграція права». Зазначається, що категорія «правова інтеграція» є комплексною і охоплює всі об'єднані процеси, які виникають у праві. Інтеграція у праві є різновидом внутрішньосистемної правової інтеграції. Розкриваються основні методи правової інтеграції в кримінальному праві, спрямовані на регулювання інтеграційних (міжнародно-правових) відносин, а саме: гармонізація, адаптація, стандартизація, імплементація (рецепція, уніфікація, інкорпорація, трансформація тощо). Констатується, що, застосовуючи ці методи, український законодавець не завжди враховує специфіку законодавства України про кримінальну відповідальність.

© Шармар Ольга Михайлівна - кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права Національної академії внутрішніх справ

Ключові слова: правова інтеграція, інтеграція права, гармонізація, адаптація, стандартизація, імплементація, трансформація, загальноєвропейське кримінальне законодавство.

Шармар О. М. Влияние правовой интеграции на уголовное право Украины

Рассматривается соотношение понятий «правовая интеграция» и «интеграция права». Отмечается, что категория «правовая интеграция» является комплексной и охватывает все объединительные процессы, которые возникают в праве. Интеграция в праве является разновидностью внутрисистемной правовой интеграции. Раскрываются основные методы, направленные на регулирование интеграционных (международно-правовых) отношений: гармонизация, адаптация, стандартизация, имплементация (рецепция, унификация, инкорпорация, трансформация и т.д.). Констатируется, что, применяя эти методы, украинский законодатель не всегда учитывает специфику законодательства Украины об уголовной ответственности.

Ключевые слова: правовая интеграция, интеграция права, гармонизация, адаптация, стандартизация, имплементация, трансформация, общеевропейское уголовное законодательство.

Sharmar Olga. Impact of legal integration on criminal law of Ukraine

The article considers the correlation of legal integration and integration law notions. It is mentioned that the legal integration category is a combined category and in the wide sense it covers all combined processes, which arise in the law. Integration in the law is a variety of intrasystem legal integration. This article describes the basic methods of legal integration in the criminal law, directed on adjusting integration (international legal) relations, such as: harmonization, adaptation, standardization, implementation (reception, unification, incorporation, transformation etc.). Stating that, even if Ukrainian legislator uses these methods, he doesn't always take into consideration the specificity of Ukrainian legislation of criminal liability.

Key words: legal integration, integration law, harmonization, adaptation, standardization, implementation, transformation, Europe-wide criminal legislation.

Аналіз визначень правової інтеграції в юридичній літературі дає змогу стверджувати, що в науці відсутня єдність позицій щодо цього поняття. Підходи до його розуміння не позбавлені недоліків і не завжди відображають усього різноманіття і сутності правових інтеграційних процесів. Досить часто відбувається ототожнення категорії «*правова інтеграція*» зі схожими, але нетотожними поняттями, зокрема такими, як «*інтеграція права*».

Науковою розробкою цього питання займалися такі українські автори, як: Ю. Баулін, В. Борисов, О. Броневицька, О. Житний, Є. Лащук, С. Лихова, А.А. Музика, В. Навроцький, Л. Новікова, Ю. Пономаренко, В. Попович, А. Савченко, М. Хавронюк, П. Фріс, Н. Юзікова та ін. Водночас деякі аспекти розглядуваної проблематики потребують систематичного аналізу в зв'язку із перманентною необхідністю приведення у відповідність українського законодавства про кримінальну відповідальність до міжнародно-правових стандартів.

В енциклопедичному значенні поняття інтеграція – відновлення означає поєднання, взаємопроникнення; процес об'єднання будь-яких елементів (частин) в одне ціле; взаємне зближення й утворення взаємозв'язків. Термін інтеграція використовується й для характеристики процесу зближення і зв'язку наук, що відбувається поряд з процесом їх диференціації¹.

¹ *Інтеграція* [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://uk.wikipedia.org/wiki/інтеграція>.

Категорія «правова інтеграція» є комплексною категорією і в широкому сенсі охоплює всі об'єднавчі процеси, які виникають в праві. При цьому в теорії права виділяються внутрішній (внутрісистемний) і зовнішній (міжсистемний) рівні правової інтеграції, які мають свою специфіку і етапи розвитку. Внутрішня правова інтеграція розглядається як особливий рівень правової інтеграції, який включає об'єднавчі процеси в рамках сформованої системи з підпорядкуванням загальним системним законам, зв'язкам, правовим принципам.

Інтеграція в праві – це різновид внутрішньосистемної правової інтеграції і визначається як зумовлене юридично значущою діяльністю об'єднання елементів системи права в структурно впорядковану цілісну єдність, яка має відносну самостійність, стійкість і автономність функціонування, підтримує цілісність і єдність права, узгодженість і взаємопов'язаність її структурних частин². Системно-структурний підхід дає змогу стверджувати, що система права має складну і багаторівневу структуру, яка формується як у результаті взаємодії різних властивостей правових норм, так і при взаємодії відносно самостійних правових утворень, створених інтеграцією правового матеріалу на основі певного критерію об'єднання. Критерієм інтеграції правового матеріалу в рамках єдиної системи права виступають властивості первинного структурного елемента – норми права. Залежно від критерію можна виділити, наприклад, функціональний різновид інтеграції в праві, коли інтеграція здійснюється при взаємодії функціональних властивостей правових норм і правових утворень, а також предметну інтеграцію в праві, коли об'єднання правового матеріалу здійснюється на основі предмета правового регулювання.

Зовнішня (міжсистемна) правова інтеграція – це особливий рівень правової інтеграції, спрямований на зближення й об'єднання відносно самостійних соціальних систем на базі загальних принципів, цілей, стандартів, методів і засобів правового регулювання, результатом і основною метою якого виступає формування соціальної системи вищого порядку. Процес зовнішньої правової інтеграції має два основних етапи: зближення і об'єднання. Процес зближення спрямований, як правило, на усунення неузгодженостей і перешкод для ефективної співпраці суб'єктів правовідносин, але не має за мету створення однотипних, повністю тотожних соціальних систем. Внаслідок об'єднання значно втрачається самостійність інтегрованих елементів, їх розвиток відбувається на базі спільних принципів та правових стандартів.

Зовнішня правова інтеграція включає внутрішньодержавну і міжнародну правову інтеграцію. Внутрідержавна правова інтеграція характеризує взаємодію соціальних систем суб'єктів як відносно самостійних державних утворень, які мають відповідний ступінь. Міжнародна (міждержавна) правова інтеграція – це зближення національних систем і їх об'єднання в єдину консолідовану систему на базі загальних правових принципів, цілей, стандартів. Визнання авторитету міжнародного права є однією з основ національної правової системи.

² Кулапов, В. Л. Теоретические основы правовой интеграции: монография / В.Л. Кулапов, Е.Г. Потапенко. – М. : Юрлитинформ, 2011. – С. 50.

Згідно зі ст. 9 Конституції України та ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори України» передбачено, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства країни й застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства³. Відповідно до ст. 3 Кримінального кодексу (далі – КК) України він ґрунтується на Конституції України та загальновизнаних принципах і нормах міжнародного права. Ці положення свідчать про те, що законодавство про кримінальну відповідальність має узгоджуватися з нормами міжнародного права, що й сформулює зміст перманентного процесу правової інтеграції.

Для з'ясування суті правової інтеграції в кримінальному праві необхідно розкрити основні методи, які використовуються для регулювання інтеграційних (міжнародно-правових) відносин. До них належать: гармонізація, адаптація, стандартизація, імплементація (рецепція, уніфікація, інкорпорація, трансформація тощо). Не зважаючи на те, що в літературі аналізувалися ці поняття, зупинимось на їх характеристичні з метою акцентувати увагу на тих моментах, які свідчать про їх ефективне використання та інколи неправильне застосування.

Імплементация міжнародно-правових норм – це механізм реалізації міжнародних зобов'язань на внутрішньодержавному рівні, а також конкретний спосіб включення міжнародно-правових норм у національну правову систему. Імплементация може здійснюватися у формі рецепції, уніфікації, інкорпорації, трансформації тощо. Термін «рецепція» походить від латинського «*receptio*» — прийняття. У правовому контексті рецепцію розуміють як «запозичення, сприйняття будь-якою національною правовою системою принципів, інститутів, основних рис іншої національної системи»⁴. Рецепція полягає в прямому запозиченні однією державою значних правових комплексів іншої держави, нині в класичному вигляді майже не зустрічається. Інкorporація – це узгодження та приведення у відповідність законодавцем кримінально-правової норми вимогам міжнародно-правових актів з метою виконання державою своїх міжнародно-правових зобов'язань з урахуванням положень КК України. Уніфікація правових норм є найважливішим засобом регулювання інтеграційних відносин. Цей процес пов'язаний із спробами приведення різних правових систем та їх окремих складових зокрема правових норм, до певного спільного знаменника⁶. Процес імплементації певних принципів і норм у законодавство суверенних держав є засобом безпосереднього сприйняття вказаних інтеграційних

³ Про міжнародні договори України : Закон України, від 29 черв.2004 р. № 1906-IV // Відомості Верховної Ради України. –2004. –№ 50. – Ст. 540; Конституція України : прийнята на 5-й сесії Верховної Ради України 28 черв.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. –№ 30. – Ст. 141.

⁴ Навроцький В. О. Наступність кримінального законодавства України (порівняльний аналіз КК України 1960 р. та 2001 р.) / Навроцький В.О. – К. : Атіка, 2001. – 272 с.; Сс. 53.

⁵ Большой юридический словарь / Под ред. А. Я. Сухарева, В. Е. Крутских. — 2-е изд., перераб. и доп. — М. : Инфра; М, 2004. — С. 453.

⁶ Терзі О.О. Правове регулювання інтеграційних відносин: до постановки проблеми / О. О. Терзі // Українсько-грецький міжнародний журнал «Порівняльно-правові дослідження». – 2009. – № 2. – С. 31–36; с. 33.

процесів на внутрішньодержавному рівні, впровадження уніфікуючих або гармонізуючих норм у національне право.

Водночас, здійснюючи імплементацію деяких положень міжнародно-правових актів, український законодавець не завжди враховує специфіку законодавства України про кримінальну відповідальність. Так, 18 жовтня 2006 р. Україна ратифікувавши ратифікувала Кримінальну конвенцію про боротьбу з корупцією (ETS 173), що прийнята 27 січня 1999 р. у Страсбурзі (далі – Кримінальна конвенція). Саме на підставі та з урахуванням термінології, яка вживається використовується в міжнародних нормативно-правових актах, здійснено побудову національного антикорупційного законодавства (у т.ч. відповідних норм у чинному КК України), яке має містити аналогічні та несуперечливі нормативні конструкції. У ст. 3 цієї Конвенції зазначається: «Кожна Сторона вживатиме таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для встановлення у своєму національному законодавстві кримінальної відповідальності за умисне вчинення вимагання чи одержання будь-якими посадовими особами прямо чи опосередковано будь-якої неправомірної переваги, для них особисто чи для інших осіб, або прийняття пропозиції чи обіцянки надання такої переваги з метою виконання чи невиконання ними своїх службових обов'язків»⁷. На підставі цієї норми кримінальну відповідальність було встановлено не тільки за давання або одержання, а й за пропозицію чи обіцянку такої неправомірної вигоди, а також за пропозицію чи обіцянку надання неправомірної вигоди не тільки службовій особі, а й будь-якому працівнику державного підприємства, установи чи організації. Вважаємо, що не можна погодитися із таким формулюванням норми щодо криміналізації пропозиції чи обіцянки надання неправомірної вигоди, а також прийняття пропозиції або обіцянки надання неправомірної вигоди (ст. 354, 368, 368-3, 368-4, 369, 370 КК України). Адже, по-перше, вчинення таких дій може свідчити лише про наявність наміру, думки отримати неправомірну вигоду, що саме по собі не утворює склад злочину (ст. 11 КК). І лише у випадку, якщо той, хто пропонує неправомірну вигоду, та той, кому її пропонують, доходять певної домовленості про умови та способи реалізації їх “спільного плану”, такі дії можна розглядати як готування до злочину. Але довести або спростувати таку домовленість на практиці майже неможливо. Отже, не потрібно передбачати додаткові зміни в статті Особливої частини КК, якщо це охоплюється попередньою злочинною діяльністю, закріпленою в Загальній частині КК. Проаналізувавши цю ситуацію, слід зауважити, що застосування Кримінальної конвенції розраховувалося на ті країни, які в кримінальному законодавстві не містять поняття готування та замаху на злочин. При імплементації цього положення в КК України не було враховано його інтеграційних елементів, зокрема інституту попередньої злочинної діяльності.

Певна неузгодженість склалася і з поняттям підкупу, яке вживається у багатьох статтях КК України, наприклад, для позначення способу вчинення

⁷ Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (ETS 173) від 27.01.1999 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_101.

підбурювання (ч. 4 ст. 27 КК), способу вчинення злочину (ст. 386 КК), складової суспільно небезпечного діяння (ст. 370 КК), або як збірне поняття (узагальнюючий термін), до змісту якого входять інші суспільно небезпечні діяння (ст. 160, 354, 368-3, 368-4 КК). Аналіз цих статей дає змогу помітити, що законодавець не виробив єдиного підходу до описання підкупу в статтях КК. Отже, відкритим залишається питання про зміст цього поняття у тих статтях, де використовується термін «підкуп» без вказівки на ті дії, що охоплюються його змістом⁸.

3. Загинець дає власне бачення окресленої проблеми. Так, вона зазначає, що в українській мові слово «підкуп» - це дія за значенням підкупати, підкуповувати (заохочувати, схилити кого-небудь до певних учинків у своїх інтересах хабарами, подарунками, грошима і т. ін)⁹. Тобто в українській мові термін «підкуп» - це дія за значенням підкупати іншу особу. У науці вже усталеними є поняття «активний підкуп» і «пасивний підкуп». Це відбулося у зв'язку із запозиченням підходу, передбаченого у Конвенції ООН проти корупції, згідно з якою підкупом вважаються як дії особи, яка підкупала, та і дії особи, яку підкупають. 3. Загинець зазначає, що поняття «активний підкуп» і «пасивний підкуп» є умовними та можуть входити до понятійного апарату кримінально-правової науки. Що стосується кримінального законодавства України, то в ньому термін «підкуп» повинен мати таке ж значення, як і в українській мові, тобто це поняття не може охоплювати дій особи, яку підкупали. Понятійний апарат КК має характеризуватися єдністю термінології, тобто один і той же термін повинен мати однакове значення¹⁰.

3 приводу невідповідностей між нормами міжнародно-правових актів та національним законодавством необхідно згадати позицію Н. Ф. Кузнецової, яка вважає, що імплементація міжнародного права до КК держави відбувається шляхом інкорпорації, трансформації або відсилки. Вона найбільш правильним і поширеним способом імплементації вважає трансформацію¹¹, яка означає, що буквальне повторення міжнародних норм у тексті національного кримінального закону, як правило, неприйнятне.

До методів регулювання інтеграційних відносин відносять і стандартизацію в правовій сфері, яка полягає в інтернаціоналізації національного права за допомогою його змін та передбачає приведення норм національного права у відповідність з міжнародними правовими стандартами. Особливу увагу слід акцентувати на такому методі правової інтеграції, як гармонізація, що розглядається як процес приведення у відповідність, побудований на наукових методологічних засадах єдності, завершеності, цілісності, пропорційності, узгодження й

⁸ Загинець З. Кримінально-правова герменевтика : монографія / Загинець З. – К. : Видавничий дім «АртЕк», 2015. – 380 с.; с. 956; с. С. 109-114.

⁹ Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред.. В.Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – С. 956.

¹⁰ Загинець З. Цит. праця. – С. 111-112.

¹¹ Кузнецова Н. Ф. О законодательной технике в уго-ловном праве / Н. Ф. Кузнецова // Вестник Московского университета. – Сер. 11. – 2004. – № 4. – С. 43.

досконалості¹². Термін «гармонізація законодавства» не має нормативного визначення і стосується питань узгодження вітчизняного права саме із загальноєвропейським правом¹³. Під цим поняттям розуміють узгодження, приведення у відповідність, обов'язкове приведення внутрішнього законодавства у відповідність до міжнародних договорів; обов'язкове приведення національного законодавства у відповідність із рішеннями міжнародних об'єднань, до яких входить держава; юридично необов'язкові наміри України враховувати при розробці свого законодавства норми ЄС тощо¹⁴. О. О. Житний визначає, що об'єктом гармонізації є норми вітчизняного права, метою – їх відповідність актам нормативного характеру інститутів ЄС, міжнародним договорам, однією зі сторін яких є ЄС, рішенням Суду ЄС, а способами – прийняття й впровадження нормативно-правових актів України¹⁵.

Суттєвим фактором удосконалення кримінального законодавства України могла б бути гармонізація його з кримінальним законодавством Європейського Союзу (далі – ЄС). Значний інтерес у цьому контексті становлять рамкові рішення, директиви Ради ЄС та деякі інші документи, які визначають політику ЄС у сфері боротьби зі злочинністю і при цьому являють собою частину національного права держав - членів ЄС, мають пряму дію й обов'язкові для виконання, у тому числі в діяльності національних судових органів. Водночас на гармонізацію кримінального законодавства в масштабах усього світу впливають міжнародні інституції (Організація економічного співробітництва і розвитку, Світова організація торгівлі, Міжнародна організація праці тощо), і насамперед Організація Об'єднаних Націй. В останні десятиліття по багатьох напрямках у сфері протидії злочинності більшість держав вимушена діяти спільно, узгоджуючи національну кримінально-правову політику. Інакше важко було б дотримуватися вимог міжнародних договорів стосовно екстрадиції (у контексті принципу «aut dedere aut judicare» - або видай, або суди) та міжнародної допомоги у кримінальних справах щодо організованої злочинної діяльності, корупції, тероризму тощо¹⁶.

Ще одним методом правової інтеграції є адаптація, яка полягає у пристосуванні норм національного законодавства до міжнародних зобов'язань, взятих на себе державою¹⁷. Яскравим проявом цього методу

¹² Тихомиров Ю. А. Курс сравнительного правоведения / Тихомиров Ю. А. — М. : Норма, 1996. — 417 с; с.С. 75.

¹³ Харченко В. Б. Кримінально-правова охорона прав на об'єкти інтелектуальної власності в Україні: перспективи розвитку та гармонізації з європейським законодавством / автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / В. Б. Харченко. — Х., 2011. — С. 21–22.

¹⁴ Бекетов О. Поняття гармонізації як наукової категорії / О. Бекетов // Український часопис міжнародного права. — 2002. — № 3. — С. 91-92.

¹⁵ Житний О. О. Кримінальне право України в міжнародно-правовому вимірі: порівняльний аналіз : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.08 / Житний О.О. — Х. : 2013. — С. 220.

¹⁶ Хавронюк М. І. Наукове осмислення правової доктрини та кримінального законодавства зарубіжних країн [Електронний ресурс] / М. І. Хавронюк // Вісник асоціації кримінального права України. — 2013. - №1. — С. 298-347. - Режим доступу : http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2015/07/1_19.pdf.

¹⁷ Мацко А. С. Міжнародне право : навч. посіб. / Мацко А.С. — К. : МАУП, 2003. — С. 96.

в національному законодавстві було прийняття 18 березня 2004 р. Закону України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу». Він визначив, що державна політика України щодо адаптації законодавства формується як складова правової реформи в Україні та спрямовується на забезпечення обов'язкового врахування вимог законодавства ЄС під час нормопроекування¹⁸. Водночас прийняття відповідного закону ще не свідчить про його застосування в усіх аспектах кримінально-правової охорони. Так, Україна не забезпечила виконання необхідних рекомендацій, передбачених Конвенцією ООН про заходи, спрямовані на заборону та запобігання незаконному ввезенню, вивезенню та передачі права власності на культурні цінності від 14 листопада 1970 р., Європейською конвенцією про правопорушення, пов'язані з культурною власністю від 23 червня 1985 р. тощо.

Українське законодавство повинно бути приведене у відповідність до європейського законодавства на виконання зобов'язань, узятих на себе Україною перед ЄС відповідно до Угоди про партнерство партнерство і Співробітництво співробітництво між Європейськими Співтовариствами й Україною (УПС). Вона підписана 14 червня 1994 р. і ратифікована Україною Законом від 10 листопада 1994 р. Угода є частиною законодавства України і зобов'язує враховувати законодавство ЄС при розробці нових актів законодавства України та приводити у відповідність до них існуючі акти з метою створити правову базу для інтеграції України в ЄС. УПС є частиною права ЄС і покладає відповідні зобов'язання на обидві сторони. Угода передбачає такі способи зближення законодавства України та ЄС: 1) прямі зобов'язання щодо впровадження положень права національне законодавство України (ст. 50); 2) прийняття рекомендаційних рішень органами співробітництва; 3) прийняття Україною норм, які відповідають вимогам ЄС, за своєю ініціативою (непряма гармонізація); 4) укладання міжнародних угод у певних сферах; 5) визнання національних режимів¹⁹.

Як зазначає М. І. Хавронюк, загальноєвропейське кримінальне законодавство поки що розвивається недостатньо системно, звертає увагу лише на найбільш актуальні питання і, як правило, загалом не ставить за мету уніфікувати положення щодо злочинів і санкцій за їх вчинення, а також усі інші положення кримінального законодавства всіх держав Європи²⁰.

Враховуючи складність феномена інтеграції, різноманіття її форм та об'єктів впливу, перспективи подальшого розгортання її процесів, продовження наукових досліджень з цієї проблематики вимагає критичного аналізу питань генезису кримінального права України під впливом цього процесу, визначення його тенденцій та закономірностей.

¹⁸ Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу [Електронний ресурс] : Закон України від 18.03.2004 р. N 1629-IV. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>.

¹⁹ Муравйов В. І. Способи зближення законодавства України та права Європейського Союзу / Муравйов В.І. // Проблеми гармонізації законодавства України з міжнародним правом. – К., 1998. – С. 139-140.

²⁰ Хавронюк М. І. Цит. праця – С. 298-347.

Sharmar Olga. Impact of legal integration on criminal law of Ukraine

The scientific terminology was analyzed in this article, that characterizes reconciliation process of criminal law of Ukraine with standards of international law. It was found out the conditionality impact of integration processes on the development of national criminal law.

It was considered the correlation of “legal integration” and “integration law” notions. It was determined that the “legal integration” category is a combined category and in the wide sense it covers all combined processes, which arise in the law. Internal (intrasystem) and external (intersystem) legal integration levels were distinguished here, and they have their own specificity and stages of development. Internal legal integration are considered as special level of legal integration, that includes combined processes within formed system with subordination general system laws, relations, legal principles. Integration in the law is a variety of intrasystem legal integration and it’s determined as caused by legally significant activities of unification of legal system elements into a structural integral ordered unity, that has relative independence, stability and autonomous functioning, which supports integrity and unity of the law, consistency and intercommunication of its structural parts.

This article determined the basic methods of legal integration in the criminal law, directed on adjusting integration (international legal) relations, such as: harmonization, adaptation, standardization, implementation (reception, unification, incorporation, transformation etc.).

It states that when Ukrainian legislator uses these methods he doesn’t always take into consideration the specificity of Ukrainian legislation of criminal liability. We come to conclusion that implementation of Criminal convention regulations about the fight with corruption from the 27th of January 1999, concerning criminal liability because of giving or getting or even offer or promise such an illegal advantage, also because of offer or promise of granting illegal advantage not only official but any employee of state enterprises, institution or organization in the articles dispositions of Special part of separate crimes, this is inexpedient because it is covered by the institute of previous criminal activity, that is foreseen in the Common part of Ukrainian Criminal Code.

We ground the inconsistency of international law with the national notion “bribe”, that is used in lots of articles of Ukrainian Criminal Code, for example, to denote the way of committing incitement (p. 4, art. 27 of Ukrainian CC), the way to commit a crime (art. 386 of Ukrainian CC), the part of socially dangerous act (art. 370 of Ukrainian CC), or as a combined notion (generalized term) that includes other socially dangerous acts (art. 160, 354, 368-3, 368-4 of Ukrainian CC). Analysis of these articles allows to notice that the legislator didn’t elaborate the only approach concerning description of bribe in the articles of CC. The question of this notion content in those articles where the term “bribe” is used without an indication of those action, which are covered by its content, remains unresolved.

The position of some authors is supported, that implementation of international law to the Criminal Code of the state, shouldn’t be by the way of literal repetition of international norms in the text of national criminal law.

It states that essential factor to improving criminal legislation could be harmonization it with criminal legislation of European Union (further EU). Considerable attention in this context draw framework decision, Council EU directives and some other documents, which determine policy EU in the sphere of fight with crime and at the same time they are the part of the national law of the states – the members of EU, have direct effect and obligatory to perform, including in the activities of national courts.

Key words: legal integration, integration law, harmonization, adaptation, standardization, implementation, transformation, Europe-wide criminal legislation.